

ΕΤΟΣ 57ον

19 Ιουλίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 29 (2929)

Η ΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΛΟΓΟΥ

Καθώς ο απόστολος Παῦλος ἤθελε νά ἐμπνεύσει στόν μαθητή του Τιμόθεο βέβαιη καί σταθερή ἐμπιστοσύνη στόν θεῖο λόγο, τοῦ ἴχει «πιστός ὁ λόγος» (Τίτ. 3,8). Γιατί ἄραγε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ περιέχει τόση μεγάλη ἀλήθεια, ὥστε νά εἶναι αὐτή ἀδιαμφισβήτητη;

Ἡ καλοσύνη τοῦ Θεοῦ βεβαιώνει τόν λόγο του

Ἐάν δοῦμε τήν κατάσταση τοῦ ἑαυτοῦ μας πρὶν γνωρίσουμε τό ἔλεος καί τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, τότε μόνο ἀπελπισία καί ἀπόγνωση μᾶς καταβάλλει. Πῶς εἶναι δυνατό ἐμεῖς «οἱ ἄμυαλοι, οἱ ἀπείθαρχοι, οἱ πλανημένοι καί ὑποχείριτοι σέ ἐπιθυμίες καί ἡδονές» (στ. 3) νά γινόμαστε ἀπό τή μιά στιγμή στήν ἄλλη σωφρονες, ὑπάκουοι, φωτισμένοι ἀπ' τήν ἀλήθεια καί ἀνώτεροι τῶν παθῶν μας;

Ὁ λόγος αὐτῆς τῆς μεγάλης μεταστροφῆς πού ἐπιτυγχάνεται στούς ἀνθρώπους εἶναι ὁ καρπός τῆς χρηστότητας καί τῆς φιλανθρωπίας (στ. 4), πού ὁ ἴδιος ὁ σωτήρας Χριστός μᾶς φανέρωσε μέ τή ζωή καί τά ἔργα του, καί μαζί μέ τήν πλοῦσια χάρη μᾶς δώρισε.

Ἐπιπλέον, εἶναι ἡ συμμετοχή μας στά μυστήρια τῆς ἐν Χριστῷ ἀναγέννησής μας καί ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος (στ. 5), πού μᾶς ἀπάλλαξαν ἀπό τήν κακία καί τόν φθόνο (στ. 3). Καί ἔτσι μάθαμε «τί ἐστίν ἔλεος θέλω καί οὐ θυσίαν» (Ματθ. 9,13), δηλ. ἔνδειξη ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον μας.

Ἐπόσχεση αἰωνιότητας: τό περιεχόμενο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Ἡ χάρη καί τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι τόσο πλοῦσια, ὥστε νά μεταστρέφουν τήν ἀνθρώπινη φύση ἀπό τήν κακία στήν ἀρετή, μέ σκοπό νά βεβαιώσουν τήν ἀνθρώπινη συνείδηση ὅτι θά γίνει κληρονόμος «ζωῆς αἰωνίου» (Τίτ. 3,7). Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀληθινός, ὄχι μόνο γιατί περιέχει διδάγματα ἠθικῆς, ἀλλ' ἂν κυρίως διότι ἀνοίγει στόν ἄνθρωπο τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητας.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Τίτ. γ' 8-15)

Ἀποστολικές προτροπές

Τέκνον Τίτε, πιστός ὁ λόγος· καί περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιουῖσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ. Ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις· μωρὰς δὲ ζητήσεις καὶ γενεαλογίας καὶ ἔρεις καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς καὶ μάταιοι. Αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἁμαρτάνει ὢν αὐτοκατάκριτος. Ὅταν πέμψω Ἀρτεμῖαν πρὸς σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρὸς με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι. Ζητῶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλῶ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ. Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαῖας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι. Ἀσπάζονται σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες. Ἀσπασαὶ τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ὅπως ἀναφέρει ἡ λειτουργικὴ εὐχὴ τοῦ Μεγ. Βασιλείου, ἴδιος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι: «Εἰκὼν τῆς (τοῦ Πατρὸς) ἀγαθότητος», δηλ. εἶναι ἡ φυσικὴ εἰκόνα τῆς καθοσύνης τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ἀκόμη, «ἰλόγος ζῶν», δηλ. πηγὴ ζωῆς, καὶ «παρ' οὗ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐξεφάνη», δηλ. πού μὲ τὴ δική του μεσολάβηση φανερώθηκε καὶ συνεχῶς μεταδίδεται ἡ ζωοποιὸς χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὅσοι λοιπὸν πιστέψουν μὲ βεβαιότητα στὸν λόγον τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, θὰ γίνουν κοινωνοὶ ὅλων αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, θὰ γίνουν δηλαδὴ «συγκληρονόμοι Χριστοῦ» (Ρωμ. 8,17). Μὲ τέτοια πίστη οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ζοῦν μέσα στὸν ἀγιασμό καὶ τὴ μακαριότητα τοῦ ἐνὸς Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ προτρέπουν καὶ μᾶς νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο.

Προτροπὴ αἰωνιότητος τὰ καλὰ ἔργα

Ὡστόσο, δὲν ἀρκεῖ μόνο ἡ πίστη, ῥεῖ ἡ σοφία τῶν Πατέρων· δὲν ἀρκεῖ ἂν αὐτὴ εἶναι γυμνὴ ἀπὸ ἔργα πίστεως. Παρότι ἡ σωτηρία καὶ ἡ δικαίωσή μας ὡς εἰκόνας Θεοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ μόνο, ὄχι ἀπὸ τὰ τυχόν καλὰ μας ἔργα (Τίτ. 3,5), ὅμως ἡ πίστη στὸν Χριστὸ βεβαιώνεται μέσα μας καὶ στά μάτια τῶν συνανθρώπων μας μὲ ἔργα πού ἐμπνέονται ἀπὸ τὴ χάρις τῆς πίστεως (στ. 8).

Κατεξοχὴν ἔργο πίστεως, ἀναφέρει ὁ ἅγ. Νικόδημος, εἶναι «νά μὴν προσμένομε νὰ ἔρχονται σὲ μᾶς ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀνάγκη, ἀλλὰ ἡμεῖς ἀπὸ μόνοι μας νὰ μεριμνοῦμε καὶ νὰ τοὺς φροντίζουμε». Αὐτὸ σημαίνει ἡ φράση «προΐστασθαι καλῶν ἔργων» τοῦ ἁπ. Παύλου.

Ἡ χριστιανικὴ ἐλεημοσύνη, ἀγαθοεργία καὶ φιλιανθρωπία εἶναι ἄρρηκτα συνδεδεμένη μὲ τὴν αἰωνιότητα τοῦ Θεοῦ. Σὲ κείνην ἀποσκοπεῖ, ἀφοῦ δὲν εἶναι αὐτοσκοπός. Δὲν εἶναι γυμνὸς ἀνθρωπισμός, ἀλλὰ ἔχει προέκταση σὴν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Παιδί μου Τίτε, εἶναι ἀξιόπιστα τά λόγια αὐτά, καί αὐτά θέλω νά διαβεβαιώνης, ὥστε νά φροντίζουν ἐκεῖνοι πού ἐπίστεψαν εἰς τόν Θεόν νά εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων. Αὐτά εἶναι τά καλά καί ὠφέλιμα διά τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἀπόφευγε μωράς συζητήσεις, γενεαλογίας, ἐριδας καί φιλονεικίας διά τόν νόμον, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς καί μάταιαι. Αἰρετικόν ἄνθρωπον μετά πρώτην καί δευτέραν νουθεσίαν, ἀφηνέ τον. Νά γνωρίζης ὅτι ἕνας τέτοιος ἔχει διαστραφῆ, ἀμαρτάνει καί ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τόν ἑαυτόν του. Ὅταν θά στείλω τόν Ἀρτεμᾶν σ' ἐσέ ἢ τόν Τυχικόν, φρόντισε νά ἔλθῃς σ' ἐμέ εἰς τήν Νικόπολιν, διότι ἐκεῖ ἀπεφάσισα νά περάσω τόν χειμῶνα. Τόν Ζηνᾶν τόν νομικόν, καί τόν Ἀπολλῶ κατευδῶσέ τους μέ ἐνδιαφέρον, διά νά μή τοὺς λείψῃ τίποτε. Ἄς μαθαίνουν καί οἱ δικοί μας νά εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων εἰς ἐπείγουσας ἀνάγκας, διά νά μὴν εἶναι ἄκαρποι. Σέ χαιρετοῦν ὅλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου. Χαιρετοῦσε ἐκείνους πού μᾶς ἀγαποῦν ἐν πίστει. Ἡ χάρις νά εἶναι μαζί μέ ὅλους σας. Ἀμήν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Αἰλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί στήν κληρονομία τῆς αἰώνιας ζωῆς. Εἶναι ὁ πρακτικός δίαυλος τῆς γνώσεως τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἡ πράξη τῆς πίστεως γιά τήν «ἐπίβασιν», δηλ. τό ἀνέβασμα στή θεωρία τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος βρίσκει πραγματικό ξεδίψασμα τῆς ἀτέλειωτης πνευματικῆς του δίψας.

Τά παχιά λόγια ἔνδειξη πνευματικῆς φτώχειας

Ὅπου, ὅμως, λείπει ἡ πίστη στόν ἀληθινό Θεό, ὅπου ὁ λόγος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ δέν γίνεται πιστευτός, ἐκεῖ τή θέση παίρνουν τά ἀνθρώπινα λόγια πού ἐξεηλίσσονται σέ ἄκαρπες συζητήσεις, σέ ἀτέλειωτες ὑποθέσεις καί σέ πλάνες καί αἰρέσεις περί Θεοῦ καί περί ἀνθρώπου. Καί πολλῆς φορές κατανοοῦν, δυστυχῶς, σέ λογομαχίες καί σέ ἰδεολογικές ἀντιθέσεις.

Ἀγαπητοί ἀδελφοί, ὅλα αὐτά τά χαρακτηρίζει ὁ Ἀπόστολος μάταια (Τίτ. 3,9), διότι γίνονται ἀπό τή ματαιοδοξία τοῦ ἀνθρώπου, ἐκείνου τοῦ ὁποῦ λείπει ἡ γνώση τῆς πίστεως. Ἀντίθετα, τά καλὰ ἔργα πού ἐμπνέει ἡ πίστη, αὐτά ἔχουν ἀποτέλεσμα. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Χ. Ν.

19 Ἰουλίου 2009: ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

«Τῶν ἀγίων καί θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Χαλκηδόνι Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (451)».

Μακρίνης ἀδελφῆς τοῦ Μ. Βασιλείου καί Δίου, ὁσίων († 380).

Ἦχος: πλ. α' – Ἐωθινόν: Στ' – Ἀπόστολος: Τίτ. γ' 8-15 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. ε' 14-19.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 26 Ἰουλίου, Ζ' Μαθαίου.

Ἀπόστολος: Γαλ. γ' 23 - δ' 5 – Εὐαγγέλιον: Μαθ. θ' 27-35.

